

Jubileum s. Angely *príhovor: Vďačnosť za život s Ježišom*

Mnohí sme určite zažili situácie, keď pri darovaní nejakej veci malému dieťaťu mu jeho otec, mama, babka či dedko pohotovou otázkou: „A čo povieš?“, pripomenuli známe slovo: ďakujem. Aj keď sme sa z niektorých detských úst dočkali iba slovka „kujem“, úplne nám to stačilo. Žiaľ, dnes sa vďačnosť vyjadruje veľmi zriedka. A to aj vo vzťahu k Bohu. Prečo?

V dnešnej dobe prebieha mnoho diskusií na tému ľudských práv a požiadaviek. Mnohým sa zdá, že (my ľudia) máme právo úplne na všetko, že všetko nám patrí. „Azda nemám právo byť šťastný?“ „Azda nemám právo na dlhý život?“ „Azda nemám právo tešiť sa dobrému zdraviu?“ „Azda nemám právo na spokojný život?“ Áno, tieto požiadavky sú úplne v poriadku. Problém spočíva v tom, ako tieto hodnoty chápeme. Či ich vnímame naozaj ako Božie dary a požehnanie od Neho, alebo mylne usudzujeme, že máme na to všetko právo a ony nám patria. A Boh nám ich musí bezpodmienečne dať. Keď si však myslíme, že Boh to či ono musí urobiť, nevidíme dôvod Mu za to ďakovať.

Keď som pred istým časom čítal anketu o najpoužívanejších slovenských slovách, slovo "ďakujem" sa nedostalo ani do prvej päťdesiatky. Tento fakt len potvrdzuje, že človek je málo vďačný – a to aj Bohu za Jeho dary.

Ktosi vyjadril túto smutnú pravdu o ľudskej nevďačnosti Jemu otázkou: „Bože, náš Pane, prečo vtedy, keď dostávame od Teba tak veľa a máme Ti za to ďakovať, nehovoríme nič a vtedy, keď niečo potrebujeme, si prvý, komu o tom vravíme?“

Blízky nášmu srdcu je príklad istého muža, ktorý raz spomínal, ako si večer neľahne skôr, kým nepoďakuje Bohu aspoň za desať vecí, ktoré v ten deň od Neho dostal. Počíta si ich na prstoch a priznáva, že mu nikdy nestačia.

Za čo ďakujeme Bohu dnes my? „Vďačnosť je spomienka srdca“, hovorí Romano Guardini, nemecký filozof a teológ talianskeho pôvodu.

A tak spolu so sr. Angelou, keď slávime 50. výročie jej rehoľných sľubov sme vďační Trojjedinému Bohu za dar života sr. Angely, ktorý sa začal v Chlebniciach na Orave a dar rehoľného a misionárskeho povolania, ktorý sa tam rodil a dozrieval. Tam sr. Angela po prvý krát hľadala odpoveď na otázku: "Kde by som urobila viac pre Boha?" a počula Ježišovo jemné "Pod' za mnou!" a "Nasleduj ma!". Stretnutie s pátrom Jánom Hudecom, SVD misionárom zo Slovenska, ktorý pôsobil v Indonézii na ostrove Flores ju nadchlo pre misie. Zatúžila po tom, čo Hospodin raz povedal Abramovi: "Odíd' zo svojej krajiny, od svojho príbuzenstva a zo svojho otcovského domu do krajiny, ktorú ti ukážem." (Gen 12,1)

Spolu so sr. jubilantkou dnes s láskou spomíname na jej zomrelých rodičov Angelu a Jána, na jej súrodencov - zomrelú Annu a žijúcich Máriu, Jána a Jozefa a na všetkých, ktorých na ceste nasledovania Krista stretla: najmä na zomrelú sr. Blaženu, ktorá ju sledovala a pomáhala jej robiť prvé kroky v Kongregácii sestier služobníc Ducha Svätého, na pani Annu Verešovu z Branča a jej rodinu a pána doktora Mariána Šotha s jeho najbližšími. "Každý človek, ktorý prejde našim životom je jedinečný. Vždy nám necháva kúsok zo seba." A my za nich všetkých sme spolu so sr. Angelou Pánovi vd'ační.

S láskou spomíname aj na všetky miesta, kde sr. Angela pôsobila: Levoču, Brtníky, Horní Poustevnu, Zlaté Moravce, Nitru - Kalváriu, Spišský Štiavnik a Ivanku pri Nitre, v ktorej od roku 2008 žije a slúži. Sme vd'ační Bohu i jej za všetku činnosť, ktorú vykonávala v duchu slov spoluzakladateľky Kongregácie Matky Márie Heleny: „Bohu česť, bližnemu osoh a mne samej námaha.“

Ďakujeme za službu vychovávateľky, ošetrovateľky v Ústave sociálnej starostlivosti, vyšívачky, kuchárky, organistky. Ďakujeme za všetky jej skúsenosti, ktoré ju posúvali bližšie k Bohu a bližným, našim sestrám a bratom v Ježišovi Kristovi.

Zároveň si pri tomto dnešnom ďakovaní opäť jasne a zreteľne uvedomujeme aj to, že ako hovorí Matka Tereza z Kalkaty - "Bez Ježiša by bol náš život nepochopiteľný. Len On ho robí zrozumiteľným.“

Nepochopiteľné by bolo naše "Áno", „Hľa, tu som, pošli mňa!“, ktorým prorok Izaiáš reagoval na Pánov hlas, ktorý hovoril: „Koho mám poslať, kto nám pôjde?“, naše "Áno", ktorým odpovedáme aj vtedy, keď nás Jeho požiadavky presahujú, keď nás to veľa stojí, keď nás za to niekto odsudzuje. Nepochopiteľné by boli naše záväzky k chudobe, skrze ktorú vyznávame, že iba Boh je jediné bohatstvo človeka, k čistote, skrze ktorú sa odovzdávame Bohu s nerozdeleným srdcom a k poslušnosti podľa vzoru Krista, pre ktorého bolo najdôležitejšie plniť Božiu vôľu. „Hľa, prichádzam Pane, chcem plniť tvoju vôľu!“ počuli sme od žalmistu. "No nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ Nepochopiteľná by bola aj naša každodenná nezištná služba a námaha. Ale s Ním je toto všetko zrozumiteľné. A my vnímame náš rehoľný a misionársky život zmysluplným.

On sa nás a Vás - sr. Angela - ako apoštola Pavla a mnohých ďalších, zmocnil a povolal k dokonalosti na ceste zasväteného života. Lebo: rehoľný život, ako hovorí náš zakladateľ - sv. Arnold Janssen, spočíva "v povinnosti usilovať sa o dokonalosť,“ dokonalosť pre získanie Božieho kráľovstva. Ako ju dosiahnuť? Na stránkach dennej tlače, na internete či na rôznych vývesných tabuliach

môžeme denne čítať inzeráty rôzneho druhu. Nech sa už jedná o akúkoľvek ponuku, obsahuje dve veci: požiadavky, ale aj výhody. To isté nachádzame aj v Ježišovom „inzeráte“ na Nebeské kráľovstvo. Na jednej strane ho predstavuje a rozpráva o jeho kráse, ale na druhej strane predkladá aj požiadavky, ktoré treba splniť, ak ho chceme získať. Jedna z nich znie: "Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec." Ako ju dosiahnuť? „Nepoznám iný prostriedok na dosiahnutie dokonalosti ako lásku,“ vraví sv. Terezie z Lisieux - patrónka misií. Láska je to, čím sa chceme riadiť na našej ceste životom aj my. K nej vyzýva aj Ten, ktorý sa nás zmocnil: "Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás," počuli sme v evanjeliu.

Ježiš sa nás – Vás - sr. Angela zmocnil, povolal k dokonalosti skrze lásku a my bežíme za Ním. Vnímame to, čo je už za nami a uháňame za tým, čo je ešte pred nami. A inšpiráciu, silu i odvahu k tomu hľadáme a čerpáme na tých správnych miestach. V jednej divadelnej scénke prichádza na javisko osvetlené len malým lúčom svetla komik, ktorý znovu a znovu obchádza tento kruh s utrápenou tvárou. Niečo hľadá. Po chvíli ho stretne policajt a pýta sa ho, čo hľadá. „Stratil som kľúč od svojho domu“, odpovedá komik. Policajt mu pomáha hľadať, ale hľadanie nakoniec dopadne bezvýsledne. „A ste si istý, že ste ho stratili tu?“, pýta sa policajt. „To nie!“ hovorí komik a ukazuje na tmavý kút. „Bolo to tam!“ „Nuž prečo ho hľadáte tu?“ „Pretože tam nie je svetlo“, odpovedá komik.

My, keď bežíme "k cieľu, za víťaznou cenou Božieho povolania zhora v Kristovi Ježišovi," ako napísal apoštol národov sv. Pavol v Liste Filípanom, hľadáme všetko potrebné u nášho Pána, ktorý je naša "cesta, pravda a život".

Sr. Angela, pred 50. rokmi ste v Brtníkoch po prvý krát vyslovili sľuby, ktoré Vás zaväzovali k životu podľa evanjeliových rád. Určite si dobre pamätáte na túto udalosť a máte na ňu krásne a hlboké spomienky. Za chvíľu obnovíte tieto svoje sľuby. A my, ktorí sme vďaka Vášmu pozvaniu svedkami tejto Vašej jubilejnej obnovy, vyprosujeme Vám na ďalšiu cestu rehoľnú i misionársku, aby Trojjediný Boh žil i naďalej vo Vašom srdci a Vy, aby ste tiež žili a ostávali v Jeho láske, aby On mohol raz dokončiť vo Vás dielo Vášho zasvätenia, ako ste napísali na obrázku k dnešnej slávnosti. Prajeme Vám život, ktorý je nádherným dobrodružstvom s Tým, ktorý si Vás (nás) vyvolil a povolal, aby sme prinášali ovocie na väčšiu Božiu slávu, pre radosť a úžitok Cirkvi, Kongregácie, Provincie i tejto komunity.

P.Waldemar Grieger SVD